

Tekstitys

Audiodokumentti

Jakso: Lunch box

Äänitteen kesto: 14 min

K: Haastattelija

V: Vastaja

K: Ootsä tehny tämmöstä kollaasia, ruokasuhdekollaasia tai minä ja ruoka –kollaasia -?

V: En oo varma, en varmaan oo tehny.

K: Ideana siis yksinkertaisesti meillä on erilaisia lehtiä, joissa ruokakuvia ja tekstejä ja sit lähetään niiden kautta vähän hahmottelee tähän paperille joitain puolia siitä omasta ruokasuhteesta. Iso otsikko vois olla Minä ja ruoka, ja kaikkee, mitä sen alle nyt voi ajatella et voi liittyä. Eli esimerkiks että mitä ruokia mä syön usein, mitkä on mulle tärkeitä ruokia tai joihin liittyy tärkeitä merkityksiä. Mitä ilman en voisi elää, mihin voi olla et vaikka liittyy muisto jostain ihan kaukasuudestakin jo, vaikka lapsuudessakin tämä oli minulle tärkeä ruoka. Ja sit voi miettiä ylipäänsä sitä, että missä mä syön, itse asiassa kenen kanssa mä syön, milloin mä syön. Peilata sitä omaa syömistään ja kattoa, mitä näistä lehdistä löytyy, löytyy joko kuvia tai tekstejä. Ja jos tuntuu, että sitte on jotain asioita, ku tulee mieleen, johon ei löydy mitään, niin sit voi myös piirtää tai kirjoittaa, jos haluaa. Täällä meillä kynä otettu myös mukaan.

V: Se on hauska mun mielestä, ku sulla noi kuvat on tosi tollasii, et ne on pelkkää sitä ruokaa. Ja sitten mulla on vähän sekalaisesti leikattuja, et näkyy nää hinnat ja kaikki. Ehkä se toisaalt rinnastaa kans siihen, et jos sä teet enemmän ruokaa ite ja sit mä ostan ehkä lähinnä enemmän valmiita asioita.

K: Kiinnostava ajatus, totta. Täs huo- ihmiset tekee aika eri tavoin ja siel voi olla jotain erilaisia ideoita, miks tekee niin kuin tekee.

V: Mä nyt otin tähän asioita, mitkä tuli mieleen ruuasta. Tässä on keskellä, mutta nyt vähän piilossa jauheliha, sen vieressä broilerin fileesuikaleet ja niitä mä oon nyt tän viimeisen kolmen vuoden aikana silloin, ku mä oon tehny ruokaa ite, niin ne on ollu aika yleisiä. Mutta tääl on kans vähän piilossa tällainen vegaaninugettipaketti, koska viime aikoina mä oon alkanu vähentää lihaa ja punast lihaa varsinki. Ja sit just nuo vegaaninugetit tai jotkut tollaset, jotka on vaan käännetty vegaaniruuaks, niin ne on ollu ihan hyvä silta, ku mä en alunperin ollu tottunu kauheen hyvin kasvisruokaan, nii ne on auttanu siin transitiassa. Ja ihan vaan se, että ei oo sellasta, että liha on ainoa, mistä saa kunnon energiaa, sellaista mentaliteetti, ni se on ollu hyvä siinä. Sit täs on spagettii ja pastakastiketta, ne on ollu aika yleinen kombo. Sitte sen lihan kanssa, mitä mä oon tehny, tossa on kans lihapiirakoita, joita mä söin aika paljon silloin ainaki ennen tätä muutosta tähän kasvissuuntasempaan ruokavalioon. Sitten yks päivä mä katoin vaan, että siinä on jotain siansydäntä siinä lihapiirakassa. Sit mä mietin, että no ei tää maistukaan enää niin hyvältä. Mulla ei yleensä vaikuta se, että mistä se on tehty, mutta jostain syystä siinä kun mä katoin, että söin sitä siansydäntä, ni se oli jotenki että äh, toi vaikuttaa vähän ällöltä. Sit mul on vähän piirretty juttui tähän. Banaanit, ne on sellai välipala, mitä mä syön

varmaan kaikist useimmiten, joskus liikaakin. Mutta ne on hyvii ja niist tulee ainakin sellai kuva, et ne on terveellisempii ku joku karkki tai sellanen. Vaikka on niissäkin varmaan sitä hedelmäsokeria jonkin verran, mutta niistä tulee hyvä mieli syödessä. Sitte tääl on vähän tälläsii cashew-pähkinöitä ja chilejä piirretty, koska mä tykkään kiinalaisest/thaimaalaisest ruuasta myöskin. Sitä mä en osaa ite oikein tehdä, mutta sit mä tilaan tai sitte mun äiti on esim. tehny pienempänä sitä tai nykyäänkin viel tekee sitä. Mä tykkään myöskin aika tulisesta ruuasta. En mä enää niin. Mun sisarukset on ehkä sellasia, et niil on vähän sitten vahvempi se maku vielä mun siskolla ja veljellä, mutta kuitenkin mä tykkään maustaa aika paljon ettei se oo ihan mautonta. Mutta toi on sillai kun me me asuttiin Thaimaassa kolme vuotta yhdessä vaiheessa nuorempana, niin sit sielt on jääny niit makumaailmoja myöskin.

K: Mitä sä siitä itse ruoan laittamisesta ajattelet?

V: Mulla vähän sitä vaikeuttaa, ku se keittiö on kaksi kerrosta alempana ku se mun huone. Ku se on sellai soluasuntotyypinen tai en mä tiedä, miks sitä kutsuis, mut siel asuu 20 ihmistä ja kahdessa eri kerroksessa, n isit se keittiö on siel alemmas kerrokses. Ni mul on välillä sitten, mä en vaan pysty hilaamaan itteeni sinne keittiöön tekee ruokaa. Sit yleensä se on helpompi sit vaa tehdä jotain valmisruokaa, mul on kuitenkin mikro siellä mun huoneessa, niin sillä saa tehtyä asioita.

K: Mihin aikaan sä käynyt kaupassa yleensä tai kuinka usein? Käyksi yksin vai miten?

V: Mä käyn yleensä kerran päivässä. Mä ostan sille päivällä asiat, mä en haluu käyttää ihan hirveesti rahaa kerralla ruokaan. Ja en mä osaa muutenkaan suunnitella, et mitä haluan syödä vaikka kahden päivän päästä. Niin mä ostan vaan päivän ruuat. Aiemmin mä kävin aika illalla, mut nykyään mä käyn siin iltapäivällä siinä jossain neljän maissa ehkä. Mä syön UniCafe:ssa aika usein sen lounaan ja sitten mä ostan itelle sit päivällistä kotiin.

K: Mitä sä ajattelet muuten ruuasta ja rahasta, rahasta ja ruuasta?

V: Siin on just nyt se, ku ei oo kauheesti sitä rahaa millä mässäillä, niin sitten mul on pieni sellai raja siinä kilohinnassa ku 20 euroa per kilo. Että sitä korkeempaan mä en mee, jos mä jotain jostain ainesta. Tai että karkkiiki, mul on sellasii lakupalloma, mitä mä oon kauan himoinnu, mut niissä aina on korkea hinta ja ne ei ikinä ollu tarjouksessa, niin mä en oo ostanu vielä. Vaikka mä tiiän, et niistä mä kyllä tykkäisin. Mutta joo, mutta on sellai kans sitte, että mä ostan yleensä neljä tai viis juttuu suunnilleen. Mut ne on sitte tiettyi, et vaikka jugurtit mä ryhmitän yhteen, kun ne on niin halpoi yhdessä. Et jos mä ostain vaik kolme jugurttii, ne lasketaan yheks jutuks. Ja sit siinä on sellai, et suunnilleen 10 euroo, vähän yli tai alle, mitä mä käytän päivässä. Muita sääntöjä mulla ei sit hirveesti oo, mutta tosiaan koitan aika säästeliäästi ostaa.

K: Kerroit, että oot ollu siellä kaukana Aasiassa pitkään ja muutenkin sitten varmaan ehkä syönykin eri tavalla siellä. Miten se on vaikuttanu suhun, et sä oot asunu pitkäänki ulkomailla?

V: Olikohan meillä siellä kouluruoka vai saatiinkohan me jotkut ateriat mukaan.

K: Niin kotoa eväät?

V: Niin. Voi olla, et ne oli jotkut lounasboksit. Mä en hirveesti muista siitä itse syömisestä siellä niissä kouluissa.

K: Ehkä se on ollu joku lunch box?

V: Voi olla hyvinkin, ku ei muistu enempää mieleen niist ruokaloista.

K: Ja se on ihan fine, ettei muistu. Millaisia ajatuksia keho ja ruoka sussa herättää? Sun oma keho ja syöminen, liittyyks ne jotenki sun kohdalla toisiinsa? Ja jos, niin miten? Onks sun paino vaihdellu sun elämän aikana jotenkin vai pysynyt?

V: No itse asiassa siihen mä en edes mennyt täs. Mul on ollu pienempänä syömishäiriöitä, että on tosi alhaalla ollu se paino. Mutta siitä mä oon päässy suht hyvin yli. Ehkä kahdeksan vuotta sitten oli viimeks jotain. Mut siel Thaimaassa se sit alko siin alussa suunnilleen. Ni ehkä senkään takia mä en mieti hirveesti siit ruuasta, kun mä söin, niin no nythän (--) [10:32], mä söin jugurtii ja jäätelöö ja tollasta aika paljon, sellast nestemäistä ja muuta siellä, kun mä pelkäsin, et mä tukehduin siihen ruokaan. Et sit mä vaan uskalsin syödä sellasii, mitkä ei voi millään jäädä oikeestaan kurkkuun se ruoka. Että en mä ees tiä, mistä lähti. Ehkä joku vähän sellai tukehtumismainen kokemus ja sit vanhemmat vähän niinku pakottiki mut syömään jo vähän sillai kunnolla ja sitte pikku hiljaa. Me mentiin Mäkkäriin ja sit mä koitin sitä pihvii pikku hiljaa syödä. Ei lähetty sieltä ennen kuin mä otin jo vähän kunnollisempii haukkui. Mutta kyl se sit tehos varmaan. Ja sit pikku hiljaa alko syömään ihan hyvin.

K: Jotenkin kuulosti siltä, et tavallaan sä sit niitten hampurilaispihvien äärellä opettelit ehkä vähän niinku uudelleen syömään. Ei nyt ihan, mut tavallaan vähän, että niinku pieni lapsikin opettelee jossain vaiheessa, ni se oli vähän uus juttu sulle.

V: Niin. Varmaan se pureskelu ja kaikki noi oli, ihan eri lailla olin sitä tehny ku en ollu syöny kunnolla kiinteempää ruokaa. Ni että nythän sit on ihan erilainen suhde ruokaan tietty kun mitä silloin oli. Mutta se ehkä vielä on pysynyt siitä, et mä en tykkää syödä kauheen kuivaa ruokaa ilman kastiketta, koska se on vähän vaikee sitten niellä. Et koko ajan pitää juoda vettä tai jotain, että se ei oo kauheen nautinnollista. Mulla kans on tullu sellasia, tai se on äänellinen tic-oire sit vissiin tai joku, mutta jos mä pelkään, et mul on jääny jotain kurkkuun, mun äiti sanoi silloin aikoinaan, että mä en pystyis puhuu, jos mun ruokatorvi ois täynnä jotain. Ja sithän mä yskisin, jos se ois henkitorvessa. Ni mä oon sit sanonu tiettyy sanaa, et mä oon testannu, et onks se jumissa mun ruokatorvessa oikeasti se ruoka vai onks se vaan tunne. Sitä on vielä joskus, nykyäänkin tekee joskus. Mutta se oli sellainen sitten, et se jäi päälle siit ajasta. Vaikka ei ollu sellast syömisongelmaa enää silloin.